

בא וראה, בשעה שישאל לא הכשרו מעשיהם, מה כתוב? (ישעיה א) עמי נגשיו מעולל ונשים משלו בו. דוקא משלו בו, והרי בארנו הדברים בסוד ספרו של שלמה המלך, וכך מצאנו בו. ועוד מצאנו, שכל מי שאוכל מאכל זה שהתחבר כאחד, (א) בשעה אחת או בסעודה אחת, ארבעים יום נראה גדי מקלס בקלפתו אל אותם שלמעלה, וסיעה טמאה מתקרבים עמו, וגורם לעורר דינים בעולם, דינים שאינם קדושים.

ואם מוליד בן באותם ימים, מלויים לו נשמה מהצד האחר, שלא צריך אותו. וכתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. בא להטמא - מטמאים אותו ודאי, שכתוב (שם) ונטמתם בם. חסר א'. טמאה אטומה יותר מכל, שאין רשות להטהר כף כמו שאר מיני הטמאות שנטהרות. ועוד, שפוחד מחיות רעות, שהרי בעיניהם נמצא גדי וכולל להנזק, שהרי צלם אדם העבר ממנו.

רבי ייסא התיר לאכל תרנגול בגבינה או בחלב. אמר רבי שמעון, אסור לך, שלא יתן איש פתח למינים הרעים. לך לך אומרים לנזיר, סביב סביב לפרם לא תקרב. ודאי אסור לך הוא, שחמרה יש בו כבהמה לשחיטה, ומי שמתיר את זה מה כתוב? (עמוס ב) ותשקו את הנזירים יין. מי שמתיר את זה, כמי שמתיר את זה. וכתוב (דברים יד) לא תאכל כל תועבה. כל - להכליל הכל.

שנינו, במה זכו דניאל, חנניה, מישאל ועזריה שנצלו מאותם נסיונות? אלא משום שלא נטמאו במאכליהם. אמר רבי יהודה, כתוב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך וגו'.

בפת בג המלך וגו'. ותאנא

תא חזי, בשעתא דישאל לא אתפשרו עובדייהו, מה פתיב, (ישעיה ג) עמי נוגשיו מעולל ונשים משלו בו. מה פתיב, ודאי אוקימנא מלי ברזא דספרא דשלמה מלפא. והכי אשפחן ביה. תו אשפחאן, דכל מאן דאכיל האי מיכלא דאתחבר פחדא. (א) בשעתא חדא, או בסעודתא חדא. ארבעין יומין אתחזיא גדיא מקלסא בקלפוי, לגבי אינון דלעילא, וסיעתא מסאבא (דף קכ"ה ע"ב) מתקרבין בהדיה, וגרים לאתערא דינין בעלמא, דינין דלא קדישין.

ואי אוליד בר באינון יומין, אוזפין ליה נשמתא, מטטרא אחרא, דלא אצטריכא. וכתוב (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. אתי לאסתאבא, מסאבין ליה ודאי. דכתיב, (ויקרא יא) ונטמתם בם, חסר א', מטמאות אטימא מפלא, דלית רשו לאתדפאה הכי, פשאר זיני דמטמאות דמתדפין. ותו, דמסתפי מחיון בישון, דהא בעינייהו גדיא אשתכח, ויכיל לאתזקא, דהא צלמא דבר נש אתעבר מגיה.

רבי ייסא, שרי למיכל לתרנגולא בגבינה או בחלבא. אמר רבי שמעון אסור לך דלא יהיב איניש פתחא לזינין בישין. לך לך אמרין נזירא, סחור סחור לברמא לא תקרב. ודאי אסור לך הוא, דחומרא אית ביה, כבעירא לשחיטה. ומאן דשרי האי, מה כתיב (עמוס ב) ותשקו את הנזירים יין, מאן דשרי האי, כמאן דשרי האי. וכתוב (דברים יד) לא תאכל כל תועבה, כל, לאכללא פלא.

תאנא, במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה, דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון. אמר רבי יהודה, פתיב (דניאל א) וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל

וְשִׁנְיָנוּ בְּסֵתֶר הַמְּשֻׁנָּה, מֵאֲכָל אוֹתוֹ
הַרְשָׁע, בְּשׁוֹר בְּחֻלְבֵּי הָיָה וּגְבִינָה עִם
בְּשׁוֹר, פָּרֹט לְמֵאֲכָלִים אַחֲרֵים, וְזֶה
עָלָה לוֹ עַל שְׁלַחְנוּ בְּכָל יוֹם.

וְדִנְיָאֵל שֶׁנֶּשְׁמַר מְזֵה, כְּשִׁזְרוּקוֹהוּ
לְגַב הָאֲרִיּוֹת, הִשְׁתַּלֵּם בְּצֻלָּם רְבוּנוּ,
וְלֹא שָׁנָה צִלְמוֹ לְצֻלָּם אַחַר, וְלִכְּן
פָּחַדוּ מִמֶּנּוּ הָאֲרִיּוֹת וְלֹא חִבְּלוּ
בוֹ. וְאוֹתוֹ רָשָׁע, בְּשַׁעַה שֶׁהֶעֱבְרָה
מִמֶּנּוּ מִלְכוּתוֹ וּמְדוּרוֹ הָיָה עִם חֵיוֹת
הַשָּׂדֶה, הֶעֱבַר מִמֶּנּוּ צֻלָּם פְּנִי, וּמֵאוֹתוֹ יוֹם
לֹא נִרְאָה צִלְמוֹ צֻלָּם שֶׁל אָדָם,
וְכָל בְּהֵמָה שֶׁבָּאָה, נִרְאָה לָהּ
בְּצֻלָּם שֶׁל מִינָהּ וּנְקַבְתָּהּ, וְכֻלָּם
הָיוּ בָּאִים עֲלָיו, וּבִכְמָה פְּעָמִים
הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חֵיוֹת הַשָּׂדֶה
זוֹלַת נִגְזֵר עֲלָיו הֶעֱנַשׁ הָזֶה, מִשּׁוּם
שְׁפָתוֹב (חֲבֻקוֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים
יִתְקַלֵּס, מִשּׁוּם כִּף בְּלִם הַתְקַלְסוּ בוֹ
כָּל אוֹתוֹ זְמַן.

בֵּא וְרָאָה מַה כְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים
עֲשָׂרָה נִרְאָה מְרֵאִיהֶם טוֹב (גו) מִן
כָּל הַיְלָדִים הָאֲכָלִים אֵת פֶּת בַּג
הַמְּלֶךְ. נִרְאָה מְרֵאִיהֶם טוֹב - שְׁצֻלָּם
רְבוּנָם לֹא זָו מֵהֶם, וּמֵאַחֲרֵים זָו.
מִי גֵרַם אֵת זֶה? מִשּׁוּם שְׁלֹא נִגְעֵלוּ
בְּגַעוּלֵי מֵאֲכָלֵיהֶם. אֲשֶׁרִי חִלַּקְתִּי
שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁפָתוֹב בְּהֶם, וְאֲנִשִּׁי
קִדַּשׁ תִּהְיוּן לִי.

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵל ה' וְגו'.
וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר - מִי אָמַר? זֶה
שְׂכִינְתָּה. עֲלֵה אֵת ה', כְּפָתוֹב (שְׁמוֹת
ט) וּמֹשֶׁה עֲלֵה אֵל הָאֱלֹהִים וְגו'.
(וַיִּקְרָא אֵלָיו ה') לְמַה כָּל זֶה? לְקַיֵּם
עִמָּם בְּרִית, כִּי הִרִי נִפְרָעוּ, מַה
שְׁלֹא יֵצְאוּ כִּף מִמְצָרִים, שֶׁנִּמְלֹאוּ
וְלֹא נִפְרָעוּ, וְכֵאן הִרִי נִפְרָעוּ וְנִכְסְסוּ
בְּבְרִית הַקִּדָּשׁ, שְׁפָתוֹב שֵׁם שֵׁם
לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט. וְשֵׁם נִסְהוּ -
בְּאוֹת הַקִּדָּשׁ הַזֶּה שֶׁנִּגְלְתָה בְּהֶם,
וְכֵאן הִתְקַיְּמָה בְּהֶם עַל יְדֵי מֹשֶׁה
מִלַּת הַבְּרִית, שְׁפָתוֹב וַיִּקַּח מֹשֶׁה

בְּסִתְיָמָא דְּמִתְנִיתִין, מִיכְלָא דְּהֵוּא רָשָׁע, בְּשָׂרָא
בְּחֻלְבָּא הָוָה וּגְבִינָה עִם בְּשָׂרָא, בַּר מִיכְלָן
אַחֲרֵנִין, וְדָא סָלִיק לִיָּה בְּפִתּוּרִיהּ, בְּכָל יוֹמָא.

וְדִנְיָאֵל דְּאִסְתַּמַּר מֵהֵאִי, כִּד רָמוּ יִתְיָה
לְגוּבָא דְּאֲרִיּוֹתָא, אֲשֶׁתְּלִים בְּצוּלָמָא
דְּמֵאֲרִיָּה, וְלֹא שְׁנֵי צוּלָמִיָּה לְצוּלָמָא אַחֲרָא,
וְעַל דָּא דִּחְלוּ אֲרִיּוֹתָא מִנִּיהּ, וְלֹא חִבְּלוּהוּ.
וְהֵוּא רָשָׁע, בְּשַׁעַתָּא דְּמִלְכוּתָא אֲתַעְדִּי מִנִּיהּ,
(דִּנְיָאֵל ד) וְעִם חֵיוֹת בְּרָא הָוָה מְדוּרִיָּה, אֲעֵדִי
צוּלָמָא דְּאֲנַפּוּי מִנִּיהּ, וּמֵהֵוּא יוֹמָא, לֹא אֲתַחֲזִי
צוּלָמִיָּה, צוּלָמָא דְּבַר נֶשׁ. וְכָל בְּעִירָא דְּאֲתִי,
אֲתַחֲזִי לִיָּה, צוּלָמָא דְּזִינִיָּה, וְנוֹקְבִיָּה, וְהוּוּ
אֲתִיִּין עֲלֵיָּה כְּלָהוּ, וּבְכֻמָּה זְמַנִּין הוּוּ אֲכָלִין לִיָּה
חֵיוֹת בְּרָא, בַּר דְּאֲתַגְזֹר הֵאִי עוֹנֵשָׁא עֲלֵיָּה, בְּגִין
דְּכְתִיב, (חֲבֻקוֹק א) וְהוּא בְּמַלְכִים יִתְקַלֵּס, בְּגִין כִּף,
כִּלָּא יִתְקַלְסוּ בִּיָּה, כָּל הֵוּא זְמַנָּא.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (דִּנְיָאֵל א) וּלְמִקְצַת יָמִים
עֲשָׂרָה נִרְאָה מְרֵאִיהֶן טוֹב מִכָּל הַיְלָדִים
הָאוֹכְלִים אֵת פֶּת בַּג הַמְּלֶךְ. נִרְאָה מְרֵאִיהֶן
טוֹב, דְּצוּלָמָא דְּמֵאֲרִיָּהוּן לֹא אֲעֵדִיאוּ מִנְהוּן,
וּמֵאַחֲרֵנִי אֲעֵדִיאוּ. מֵאֵן גְּרִים הֵאִי. בְּגִין דְּלֹא
אֲתַגְעֵלוּ בְּגִיעוּלֵי מִיכְלִיָּהוּן. זַכָּאָה חוּלְקִיָּהוּן
דִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב בְּהוּ, וְאֲנִשִּׁי קִדַּשׁ תִּהְיוּן לִי.

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֵל יי' וְגו'. (שְׁמוֹת
כד) וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר, מֵאֵן אָמַר. דָּא
שְׂכִינְתָּא. עֲלֵה אֵל יי', כְּמַה דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת ט)
וּמֹשֶׁה עֲלֵה אֵל הָאֱלֹהִים וְגו'. (ס"א וַיִּקְרָא אֵלָיו
י) אֲמַאי כָּל דָּא, לְקִיָּמָא עֲמָהוּן קִיָּים, בְּגִין
דְּהָא אֲתַפְרְעוּ, מַה דְּלֹא נִפְקוּ הַכִּי מִמְצָרִים,
דְּאֲתַגְזֹרוּ, וְלֹא אֲתַפְרְעוּ, וְהֵכָא הָא אֲתַפְרְעוּ,
וְעֵאלוּ בְּבְרִית קִיָּיָמָא, דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת טו) שֵׁם
שֵׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט. דִּיִּיקָא וְשֵׁם נִסְהוּ, בְּהֵאִי
אֵת קִדִּישָׁא, דְּאֲתַגְלִיָּיא בְּהוּ, וְהֵכָא אֲתַקִּיָּים